ΝΟΣΤΩΔΙΑ.

IN SERENISSIMI,

POTENTISSIMI, ET

INVICTISSIMI MONARCHAE,

IACOBI Magnæ Britanniæ, Franciæ & Hi-*berniæ Regis, fidei defen-*ſoris, &c. felicem in *Scotiam reditum,*

Academiæ Edinburgenſis Congratulatio.

EDINBURGI,

Excudebat *Andreas Hart*, ANNO 1617.

G.R. III.
BRITISH MUSEUM

IN SERENISSIMI ET POTENTISSIMI MONARCHAE, IACOBI Magnæ Britanniæ, Franciæ & *Hiberniæ Regis, feli*cem in Scotiam reditum.

CÆſaribus quondam poſuit quos Roma triumphos,
Auguſto hos reduci Scotia læta ſuo.
Sed magno majora auſo quæ digna Monarchæ?
(Qui tulit inuictâ tanta trophæa manu)
Ante triumphales currus Eccleſia præſes,
Iuſtitia & pietas cingit vtrumque latus.
Inter regales fulget Clementia turmas,
Virtutum glomerans agmine tota cohors.
Relligionis apex puræ, Babylonica pellex
Vindice quo Herculeo robore victa jacet.
Ingredere, O felix multùm, felicior exi,
(Si Phœbi radiis non licet vſque frui)
Et quàm optatus ades, Regum lux maxima, tanto
Major & eclipſis, noxque receſſus erit.

R. C.

AD SERENISSIMVM ET POTENTISSIMVM MONARCHAM, IACOBUM MAGNÆ BRITANNIÆ, FRANCIÆ ET HIBERNIÆ REGEM FIDEI DEFENSOREM.

PIERIDVM decus inſigne & tutela Sororum,
Omnigenâ virtute cluens, certiſsima cæli
Progenies, Patriæq; Parens, ter maxime Princeps,
Sceptrigerûm Phœnix atque inclyta gloria Regum.
Hæc tibi pauca damus memores teſtantia mentes
Carmina, non tanto Muſarum Præſide digna.
Quippe nec Aonii laticis ſaturata liquore,
Parnaſsi nec nata jugis, aut vertice Pindi:
Sed propè ſub rigidæ ſtellis glacialibus Vrſæ
Condita, nec Muſis æquis, nec Apolline dextro.
Si tamen hæc placido vultus candore benignus
Aſpicias, Patriæ quo nubila fuſca ſerenas,
Clara tui vultus ſacro ſplendore nitebunt.
Noſque Edinenſi pubes nutrita Lyceo
Te ſummum Aonidum columen patremque rogamus
Vſque tuis faueas, Rex inuictiſsime, Muſis.

Sacratiſſimæ tuæ Majeſtati deuotiſſima

ACADEMIA EDINBVRGENSIS.

Τῷ βασιλεῖ μεγαλοπρεπεστάτῳ προσαγορευτικόν.

Ὅστις σὴν γλυκέροισι θέλοι μελέεσσι καθέλγειν
Τὴν ἀκοὴν, βασιλεῦ, πολυφέγγεα δόξαν ἀείδων.
Οὗτος ἂν ἠέλιον δαΐδος σπινθῆρι φαεινῇ
Φαΐζειν, θρόμβῳ τε τὸν ὠκεανὸν βαθυδίνην
Αὔξειν. οὐ γὰρ Ἄναξ ἐμπνευσθεὶς στήθεα Φοίβῳ,
Ἀλλ' αὐτὸς δοκέεις Φοῖβος χρυσόπτερος εἶναι,
Οὐδὲ μόνον καθαρῆς μὲν ἄδην πίες Ἱπποκρήνης.
Ἀλλά τις ἀέναος πηγὴ θυγατρῶν Διὸς ἐσσί,
Εἰς ἣν μὲν χαρίτες τε θεαὶ, καὶ πότνια Πειθὼ
Κοῦραι καλλίκομοι, θεὰ καὶ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ἐξέχεαν πᾶσαν τ' ἰσχὺν, καὶ κόσμον ἅπαντα.
Ταύτῃ δ', ὦ βασιλεῦ, τῇ δημοσίῃ ἐνὶ τέρψει,
Πυλυθρόῳ τε κρότῳ παίδων τ' ἀνδρῶν τε γυναικῶν τε
Οἱ μὲν νοστήσαντι φίλην ποτὶ πατρίδα γαῖαν
Συγχαίρουσι φίλῳ σοὶ Πατρί τε, καὶ βασιλῆϊ:
Ἡμῶν ἔργον ἐὸν, οἵπερ ταῖς θέσπισι μούσαις
Εὐχόμεθα πραπίδεσσιν ὅλαις, ἀλκῇ τε στρατεύειν,
Νόστον κἂν λιτοῖσι τεὸν μελέεσσι γεραίρειν.
Ἴδμεν γὰρ θ' ἡμεῖς, μάλα δ' αὐλικοὶ ἴδμονές εἰσι,
Σὲ προθύμως μικρὰ δῶρα λαβεῖν, ὡς ἄσπετα δοῦναι.
Καὶ μεγαλοπρέπεος τιμὴ τοῦτ' ἔστιν Ἄνακτος.

Ιω. Αδαμίδης.

ΝΟΣΤΩΔΙΑ.

IN SERENISSIMI, potentiſsimi, & inuictiſsimi *Monarchæ, IACOBI Magnæ Bri*tanniæ, Franciæ & Hiberniæ Regis; *Fidei defenſoris, &c. felicem in Scotiam reditum,*

Academiæ Edinburgenſis Congratulatio.

Ε᾿γκωμιαςικὸν.

EN lux alma redit, quâ nobis Sextus, & Anglis
Primus, nunc aucto nomine, MAGNVS, adeſt.
Eſt octo-decies Sextus de principe gentis;
Ferguſio; Rex bis-ſextus & à Bruſio.
Nominis à primo Sextus: Sexto editus anno
Et ſexageno. Bimus & in ſolio
Marmoreo, regimen ſubiit bis-ſexto: Et ad annum
Terque & ter ſextum ſceptra Britanna adiit.
Sextus adhuc, populis nam à quinis antè fuerunt
Regnata: eſt Noſter Sextus ab indigenis.
Rex & ab Henrico Sextus, qui ciuica clauſit
Funera, felicis fœdere Conjugii.

Id noſtro inferior, ſtirpes tantùm vniit ille,
Hic gentes: noſter pace, ſed ille acie.
Cum toties Sextus, cur non Tibi congruat omen,
Semper ſub Sextis perdita Roma fuit.
Huc te fata vocant, manet hæc te laurea, Solo
Te digna: hinc fauſto nomine Primus eris.
Non Anglis tantùm Primus quòd diceris, aut quòd
Primo ſuccubuit Inſula tota tibi.
Sed quod Romuleos, regali indagine, Saltus
Cinxiſti Primus, èque lupam latebris
Eduxti: Ecce ſtylo debent hæc ſæcula veſtro
Quòd lupa nunc proſtet: Et dabis vt feriat
Alter quiſquam? Abſit: quin ſis Tu Cæſar vtrinque:
Quamque priùs calamo, cuſpide fige lupam:
En alacres adſtant præſto ad tua juſſa moloſsi:
Signumque expectant: Dic modò; Conficient.
Sin contrà feriat, non eſt mora; ſunt tibi Pardi
Horrendi, eſt acer indomituſque Leo:
Hos ſolue, hi curſu præſtant & robore, brutam
Diſcerpent bruto fulmine poſthabito.
Tunc tu MAGNVS eris, cui MAGNA BRITANNIA paret,
Cum duce te MAGNO, MAGNA ruet meretrix.
Quæ DEVS vt faxit, geminantes vota precamur
Tot numeres annos quot numerantur aui.

ALIVD.

NOn res mira roſas Henricus junxerit: illis
Gens eadem, ſolus & color alter erat:
Alba priùs rubuit ſociali imbuta cruore,
Et facta eſt rubeæ concolor inde roſæ.

Namque

Namque huic Mas deerat, fuit & dux vnicus illi:
Sic bello attritæ tum coiêre Roſæ.
At mirum eſt Pardos Iacobvm vnîſſe Leoni;
Queis natura, genus, diſpar & ingenium;
Diſſimiles vultus, moréſque, & pectora marti
Aſſueta, & genti, gens inimica, diu,
Par virtus, iræque pares, & viribus ambæ
Illæſis, mirum ſi coiêre feræ!
Ecce tamen, coëunt duce te, Rex Magne, truceſque
Deponunt iras, collaque ſponte tibi
Subjiciunt: Mouítne feras vis Lilii odora
Ter-gemini? argutæ vóxne ſonora Lyræ?
Aſt, ſine te, nec plectra ſonant, nec Lilia odorant,
Muta Chelys ſine Te, Floſque inodorus erit.
Pluſquàm humana tibi vox eſt, menſque enthea: Solus
Solâ voce moues Lilia, Plectra, Feras.

Tho. Hopævs. I. C.

Scotia jam longo in luctu & ſqualore jacebat
Et propè Cimmeriis merſa fuit tenebris,
Regis vt aduentum ſparſit prænuncia ſama
Luctuſque & ſqualor deſiit & tenebræ.
Aduentus ſi fama tui, Rex magne, remouit
Luctum, ſqualorem diſpulit & tenebras:
Quantam lætitiam tua nunc præſentia, quantam
Lucem Scotigenis lautitiamque feret?
Ne poſthàc luctus, ſqualor, redeantve tenebræ,
Sidereo nobis ore perennè mica.

Quod ſi fata negant, ſi ſtat ſententia menti
    Nobile Saxonidvm mox remeare ſolum:
Fac per te hîc vigeat pietas ſincera, fideſque,
    Relligio & puras intemerata manus.
Per te, extincta diu, cœlis Aſtræa relictis,
    Inuiſat terras, almaque Pax niteat.
Per te floreſcant Muſæ, vitium omne faceſſat,
    Exulet & Muſis inuida Barbaries.
Fac jus, fas, virtus firmentur, denique quicquid
    Luctu, ſqualore, & vindicat à tenebris.
Sed quid te moneo, patriæ cui pellere luctum,
    Squalorem, tenebras vnica cura ſubit?

Τὸν μὲν ἄνακτα λέγουσι μελισσάων ἀδινάων
    Ἢ μὴ κέντρον ἔχειν, μήποτ' ἢ ἀτέμενῃ.
Μεσόν δ' ἢ μελίτος φορέειν μελιηδέα κόλπον.
    Ἀτρεκέως περὶ σοῦ ταῦτ', ὦ ἄναξ, λέγεται.
Ὅς κε δικαιοσύνης ἐξέλκεις οὔποτε κέντρον,
    Εἰ μὴ ἐπ' ἐχθομένους, ἤτ' ἐπ' ἀφισταμένους.
Εὐπορέει δ' οὕτως μέλι σῆς πολυδωρίας, ὥστε
    Αὐτῆς γευσάσθαι τοὺς ὑποτασσομένους
Σύμπαντας, πολλοῖς τε ϗ εὐθηνῆσαι διαρκῶς,
    Οὐδ' αὐτῆς ἡμεῖς ἀμέτοχοι πέλομεν.
Καὶ γὰρ σαῖς πραπίδεσσι σοφαῖς Ἀκαδημία πρώτως
    Στηρίκται, ϗ ἔπειθ' ἥβαε σοῖσι νόμοις.
Ἀνθ' ὧν σοὶ γλυκερὴν ποτὶ πατρίδα γῆν παλινοστῷ
    Ταῖσδ' εὐχαῖς ὁσίαις, τοῖσδ' ἐπέεσσι νέοις,
Εὐχάριστοι τὲ νόοις ἐπιχαίρομεν, ἠδ' ἐνιαυτοὺς
    Νέστορος ὡς ζωῆς ὄλβιος εὐχόμεθα.
Σῆς εὐεργεσίης μελιῤῥύτου ὄφρα φέρωμεν
    Καρπὸν, ἐς ἀέναον σὸν κλέος, ὦ βασιλεῦ.

Henricvs Charteris.

Συγχαρτικόν.

SOl velut humentes cum ſe demittit ad Auſtros
Noſtra riget pigro terra peruſta gelu.
Tunc neq; fronde nemus ridet, nec gramine campus,
Flore carent horti, frugibus almus ager.
Aſt vbi flammantes propiùs contorquet habenas,
Exuit ignauum terra nouata ſitum.
Arboribus redeunt frondes, & gramina campis,
Flore nitent horti, fruge vireſcit ager.
Haud ſecus Anglorum regni dum fræna gubernas,
Orbe nec in Patrio per tria luſtra micas:
Terra parem ſuperis quæ te produxit Alumnum,
Illuuie, & triſti nocte ſepulta jacet.
Aſt ſimul æthereis oſtentas æmula flammis
Lumina, nox radiis cedit opaca tuis.
Auſpiciis igitur fauſtis, & numine dextro,
Lætus adi Patrii tecta cupita ſoli.
Et velut arctöum cum Sol conſcendit in axem
Abſceſſu renouat quæ periêre ſuo.
Sic Patriæ exangues artus, moribundaque membra
Acceſſu recreas reſtituiſque tuo.

ALIVD.

CYnthia ceu nitidos triſti ferrugine vultus
Condit, vbi fratris ſentit abeſſe facem.

Non minùs illætis nos circumfundimur vmbris
Vt radii vultus non micuere tui.
Hinc puto majorum ſolertia, gnara futuri,
Apta dedit noſtræ nomina bina plagæ.
SCOTIA quod Sacri vultus orbata nitore,
Appoſitè Graia voce vocanda foret:
Auſonio hæc eadem dicenda Albania ritu,
Candida cum frontis cerneret aſtra tuæ.

REGIS Ἐγκωμιαστικόν.

EXimiæ decorant quæ te (REX MAXIME) dotes
Et numerum exuperant, exuperantque fidem.
Igneus ingenii vigor & vis enthea mentis,
Ardua qua ſenſu cuncta minora tuo.
Largiter Aoniis & pectora culta camœnis,
Et fluitans ſacro melleus ore lepos.
Major auaritia, turpique libidine maior,
Atque animus recti propoſitique tenax.
Relligionis amor, fidei ſtudiumque tuendæ,
Quod placuit titulis inſeruiſſe tuis.
Iuſtitiam moderans facilis Clementia, Virtus
Et niueus candor, munificæque manus.
Inuenias alios qui hæc ſingula fortè tenebunt,
Sed qui poſſideas omnia ſolus eris.

ALIVD REGNI.

AVGVSTI cedant felicia tempora, Regis
Et Solymæ regnis, Rex venerande, tuis.
Nam ſimul ac ſacros preſſit diadema capillos,
Et data ſunt tenerâ Sceptra gerenda manu,
Protinùs errorum fœdis erepta tenebris
Emicuit puro lumine, pura fides.

Tetraque

Tetraque ſeptenis quæ collibus ardua regnat
Corruit auſpiciis Bellua fuſa tuis.
Iam neque conſumptis carie damus oſcula truncis,
Fundimus aut ſtolidas ad caua ſaxa preces.
Triticeum (nec triſte nefas) pro numine vero
Quem tacito fingit murmure Myſta, Deum
Nunc colimus: Sed qui terram, mare, ſidera fecit,
Et regit imperio cuncta creata ſuo.
Relligione ſimul nitido pax aurea cœlo
Lapſa fouet Patriæ viſcera feſſa tuæ.
Iam neque ſecuros abrumpunt claſſica ſomnos,
Mollibus aut ſtratis ad fera bella cient.
Arua peremptorum non ampliùs oſſibus albent,
Sanguine nec diro flumina mixta fluunt.
Ruſticus in duros contundit tela ligones,
Et religat pandos ad iuga ſueta boues.
Iam mercator, opes per mille pericula quærens,
Impiger audaci cærula puppe ſecat.
Iamque nitet Tyrio Iudex ſublimis in Oſtro,
Et calcata diu iura retractat ouans.
Procedant ſimili ſemper tua Regna tenore,
Teque fauens numen ſic ſine fine beet;
Relligio vt vigeat ſemper te vindice tuta,
Floreat & fidei pax quoque iuncta comes.

Προτρεπτικόν.

ASSYRIVM Perſes, proles hunc clara Philippi
Graios Roma potens exuit imperio.
Ultimus imperii Romani Scotia limes,
Sola gerens Latio libera colla iugo.
Deque aliis dum tu terris Adriane triumphas,
A Scotis vallo, tuque Seuere, caues.

 Namque

Namque hinc venturum veteres cecinere Sibyllæ
Qui Romæ æquaret mœnia celſa ſolo.
Quem Dominæ celſas vrbis qui diruat arces
Credibile eſt ſuperos conſtituiſſe ducem?
Qui Babylona feram Sanctorum cæde rubentem
Cogat ad exemplum triſtia ferre ſuum?
Quem niſi te Scorti gnauus qui pocula dira
Reſpuis, & mirâ detegis arte dolos.
Macte animo, fatis & te poſcentibus offer,
Victor adi palmis debita Regna tuis.
Quamque expugnaſti doctis, REX MAXIME, Scriptis
Romuleam ferro contere, perde LVPAM.

Εὐκτικόν.

POſt bis ſeptenas viſo te Principe meſſes
Perfundunt Patriæ gaudia blanda ſinus.
Sidus & vt niuei nunquam diſpareat oris,
Sollicita laſſat numina ſumma prece.
Si tamen hæc ſuperis nimis inuidioſa videntur
Vota, ſacro miſeræ nec datur ore frui.
Serus in æthereas redeas pius incola ſedes,
Et Pylio maior, Dardanioque ſene.
Cumque tuæ vitæ Lacheſis finiuerit annos
Regali in tumulo molliter oſſa cubent.

ALIVD.

AVrea dum fundet Phœbus ſua lumina mundo,
Et capiet vultus candida Luna nouos.
Deficiat nunquam Regalibus edita lumbis,
Quæ ſedeat ſolio ſtirps generoſa tuo.

PATRICIVS NISBETVS.

Τὰ τῷ Πρώτῳ Πρωτεῖα.

PRIME Britannorvm, poſt tot vaga ſæcula, regum,
Qui patrio in Boream raptus amore venis,
Primvs amatvs ades: *primi* præludia amoris
Prima damus, Sceptri ſed tibi prima tui.
Illa quidem *primâ* longè à Permeſſidis vndâ:
At tibi ſub *primo* nata, renata, polo.
Accipe placato, Regum illuſtriſſime, vultu:
Vatum ego poſtremus ſic mihi *primus* ero.

Prime Britannorvm (primo havd sine nvmine) Regum,
Concilias Sceptro qui tria regna tuo;
Unio *prima* trium; magni *prime* vnio mundi;
Prime ſalutiferæ duxque, comeſque viæ;
Defensor primae toto ſpectabilis orbe;
Terror *prime* Erebi, *primaque* cura poli;
Iuſtitiæ & pacis *Princeps*, qui primvs ab oris
Primus abes patriis; nunc quoque *primus* ades;
Qui numeros retrahis labentes *primus* in orbe
Noſtro, iterum primvs, qui modò sextvs eras;
De quo fatidici tot *primò* oracula vates
Fudêre, euentis jam rata facta ſuis:
Qvis tibi *prima* canet quoque carmina; dignaque tanto
Principe quis? primvm non niſi prima decent.
Parcito, lineolas ſi ego tantùm duxero *primas*:
Nobilis ad viuum ducere Apellis erit.
Primus vt es Regum, qui tot feliciter annos
Miſſa per illuſtres Sceptra tueris auos:

Centum ſic proaui cum ſeptem inuicta dederunt;
Biſque capis faſtis ſecula dena tuis.
Te duce diſtractas vt plurima ſecula gentes
Cernimus hoſtiles jam poſuiſſe minas;
Cernimus & tumidos tot retrò ſecla gigantas
Attonitos juſto ſubdere colla jugo.
Te PRIMVM geminis, clarâ cum Principe, natis
Iunxerat vna dies, junxerat alma dies.
Quæ tibi natalis, natiſque illuxerat ipſa:
Menſis & à decimâ lux ea nona fuit.
Quattuor vna dies menſis (non vnius vna)
Quattuor in lucem protulit vna dies.
Admiranda dies! *Primo* hanc dignare lapillo,
Inter & illuſtres digere, Muſa, dies:
Prima ſit hæc Epoche, retrò hinc, citròque putemus
Tempora, cum PRIMIS, PRIME IACOBE, tuis.
Sed quò PRIMA trahunt? Vtinam mihi PRIMA ſequenti
Suggereret *Primos* Calliopea ſonos.
Vt te *Prima* ornat virtutum gloria, PRINCEPS,
Quas colit vt *Primas* natio docta deas:
Vt SOPHIA in fibris, vultu CHARIS, ipſa labellis
SVADA, THEMIS Sceptro, RELLIGIO Alma ſinu:
(Hæc, quæ *Prima* tuis affulſit gloria Sceptris,
Inſeret & *Primo* te dea *Prima* polo:)
Dat tibi lauricomæ *Primas* Regina coronæ,
Primus & Aonii ſplendor Apollo chori.
Primus alis magnum Rex cum Cicerone Maronem
Pectore; fers Scriptis *Primus* vtrumque tuis.
Dumque parat vacuo *Primos* ludibria cœlo
Mittere Styx technis, teque tuoſque, ſuis:
Eumenidum Stygios PRIMVS TV detegis ignes:
Terror *Prime* Erebi: *Primaque* cura Poli!

Quis niſi diuino præcordia percitus œſtro
PRIMA queat calamo tot ſuperare ſuo?
Primus honorandis Myſtis quos Anglia fouit;
Nobilibus *Primus* jam comitatus ades;
Primus agens clarum, clarâ de gente, triumphum:
Quos Mars non potuit jungere, junxit amor.
Prime amor Anglorum; Scotorum gloria *Prima*;
Primus vt in Boream raptus amore venis.
PRIMVS AMATVS ADES: *Primum* expectamus amorem,
Prima ſit vt Patriæ Pax, & honeſta, tuæ.
Saxonidûm hic *Primus* celebrans comitia *Princeps*
Iura dabis populo non peritura tuo.
Progredere, O felix, quò duxerit entheus ardor;
Primus vt in cunctis, hîc quoque *primus* eris.
Primus eris, Muſis Rex; *Primas aſſere*: *primus*
Et mihi Mœcenas, ſi placet, eſſe potes.

Patricius Sandeus.

Ἐγκωμιαστικὸν.

DVm, REX MAGNE, tui fidiſſima pectora SCOTI
Æmula in aduentu teſtari gaudia certant;
Ille tuos vultus ſpiranti excudit in ære,
Atque alius viuo ducit de marmore, & alter
In tabulâ fingit te animoſâ, auróve loquaci:
Hic rurſum eloquio pollens, vel diuite venâ
Caſtalii fontis, calido cui ſanguine Titan
Corda animat, dotes animi quoque dicere verſu
Tentat, & audacem tractus ſe præpete penna

Librat in aereos, vt te ſublimè volantem
Sectetur, ſuperiſque tuos componat honores.
Omnes ſolerti ingenio & mirâ arte, ſed omnes
Ni temerè, at vanis forſan conatibus audent
Tantæ molis opus: nam plurima lucis imago
Diuinæ, & cœleſte tuo quid ſplendet in ore.
Eſt & inacceſſæ mentis vis ardua, nulli
Peruia, tot laudum tituli, tot ſunt monumenta
Ingenii, tot virtutis, tua nomina, Regis;
Omnia ſupra hominum captum, mentemque manumque.
Te quoque naturæ, te nos virtutis, & artis
Mirum opus, atq; operum metamq; apicemq; ſupremum,
Quo Dii nil melius terris maiuſve dederunt,
Dum canimus: fulgore tui vis languida mentis
Deficit inſolito, metuenſque ingentia laudis
In ſpatia ire tuæ, veluti libamina quædam
Has eluctatur infecundo è pectore voces.
Salue deliciæ populi, decus orbis amorque:
Atque Erebi terror, cœli chariſſima cura.
Salue Heros inuicte, hominum Rex, maxime Regum:
Imò omnes ſupra Heroas, Regeſque, homineſque,
Te maior, Rex ipſe Tui, qui numine ſolùm
Diuino minor es. Salue Dîs proxime Princeps.

REGIS EFFIGIES.

NOn Auro ex rutilo Gemmíſve aut Marmore, Imago
Eſt te digna ſatis, nec ſatis apta tibi:
En maius molitur opus tibi fama perennis,
Effigiem pingens nobiliore modo.
Pro tabulâ eſt orbis, pro penna temporis omnis
Æterni faſti, qui tua facta notant:

Proque

Proque auro & gemmis & mille coloribus, vnà
Agmina virtutum, & nomina mille ruunt.
Gratia, Maieſtas, ſolidæ quoque gloria laudis
Sunt operi nitidum lumen, & vmbra decens.
Tum tabula inſcripta eſt, Ter-Magni Nomina Regis
Qui meruit ſummo proximus eſſe Deo.
Qui ſolus titulus mirâ feliciter arte
Et mentem & tanti Principis ora refert.
Hæc ubi perfecit, tabulamque hanc ritè ſacrauit,
Admiratur opus fama ſuperba ſuum.
Tu tamen hoc famæ, quo non præſtantius vllum,
Vincis opus maior, victaque fama ſtupet.
Hæc quoque, rara licet, nec talis tantaque Imago
Eſt te digna ſatis, nec ſatis apta tibi.

Iac. Sandilandius, I. C.

παρήλιοι.

QUi mirare hilarent hominum vt noua gaudia mentes,
Scotia vt inſolitâ lætitiâ trepidet;
Vt facies cœlique ſolique nouata ſit, vtque
Gramine prata virent, lumine cuncta nitent!
Nonne vides geminos SOLES aſcendere ab auſtro, &
Ignibus his gelidum percaluiſſe polum?
Feruida cùm Phœbus conſcendet ſidera Cancri,
A ſummo & rapidos vertice flectet equos,
Vt renouet flammas auſtro, non ignibus AVSTER
Phœbeis fuerit feruidior BOREA,
Si NOSTER currum ſiſtas hîc PHOEBE, perenne
Qui potis es nobis reddere SOLSTITIVM.

IO. ADAMIDES.

Ἔρως κὴ Ἀντέρως.

SCOTIA, te viſit Rex, Anglis ecce relictis,
Quæritur, inſuetæ quæ pote cauſa viæ?
Externi nil eſt, ſinit hoc non Anglia, non Rex:
Hic habuit quantum optabat, & illa dabat.
Sollicitauit amor, qui ſe feſtinat amato
Vnire, hinc geſtit regna ſubire ſua.
Magnus amor Patriæ, qui quondam numina cœlo
In terras (vates ſic retulêre) tulit.
Magnus amor Patriæ, quem nullâ exſtinxeris arte.
Aphrica cum Loto fabula vana fuit.
Salmoni hunc placuit Regi componere, primis
Dedoceat nullus quem remeare vadis.
Et potuit nullus, quin Rex ſuccenſus amore,
Te videat, ſolus limine mouit amor.
Solus amor motum prouexit, denique Regem
Ad te perduxit, Scotia, ſolus amor.
Quare age, nunc alacri Regem cape Scotia vultu:
Teſtare & Regis quàm tibi gratus amor.
Nec trepides pompis ſuccumbere, plenus amoris
Rex petit affectus commoda ſigna tui.
Dona Deo in cœlis gratiſſima, plenus amoris
Nonne animus? Regi, Scotia, gratus amor:
Et longùm gratus, longùm ſit nexus amoris
Inter te & regem, Scotia chara, tuum.

Ἀυτόσιτοι, REX, SCOTIA, EDINVM.

ANglia multa tibi debet, glacialis Ierne
Multa, ah ſi poſſent debita noſſe ſua.

Scotia

Scotia plura tibi debet, tibi debet Edinum
  Plurima: ſe Regi debet vtrumque ſuo.
Nec ſunt ſolvendo, nôrunt: Res vnica reſtat:
  Eſſe volunt nexu, mancipioque tua.
Ludere ſed libeat, libeat ſed ſoluere ludo
  Debita, quæ poſſit ſoluere nulla dies.
Scotia multa ſuo Regi, Rex debet & ipſi,
  Per SCOTAM dices Anglia facta tua eſt.
Edinum multum Regi, Rex debet & ipſi
  Edini, Rex, tu ſi modò natus eras.
Luſimus: aſt clamant Edinum & Scotia velle
  Eſſe tua, & nexu, mancipioque tua.
Et ſint æternùm, tibi tantùm cura tuorum,
  Hactenus vt fuerat, ſit, maneatque tibi.
Scotia prima tibi ſit curà, & proxima Edinum
  Natale Edinum proxima cura tibi.
Edinum, regnumque tuum curare memento,
  Tu magna vt magno ſis quoque cura Deo.
Edini & quæ ſunt duo prima, Eccleſia, Muſæ
  (IACOBE EDINI) ſint quoque prima tibi.

HARMONIA LYRÆ ET LEONIS IN INSIGNIBVS REGIIS.

PArcere ſubjectis & debellare ſuperbos:
  Hoc opus eſt Regis, Regia Sparta tua hæc.
Perfecti Regis perfecta inſignia, Regi
  Quàm bene conueniunt, REX IACOBE, tibi.
Dum Lyra, dumque Leo junguntur, mitiùs illâ
  Quid ſonat? hôc vel quid fortius eſſe poteſt?
Mitibus & quàm tu mitis, Rex, quamque rebelles
  Debelles facilis, Scotia teſtis erit.
Abſit cauſſa omnis poſthàc rugire Leoni,
  Dulcis & inter nos (REX) Lyra ſola ſonet.

Τὰ πρωτεῖα Ecclesiæ & Mvsarvm.

VOta animo voluens, & munera quæ tibi ferre
Poſſumus, hic mens eſt ſic reſoluta mea.
Pompas, diuitias aliis offerre licebit
Atque dapes, pereunt munera, quique ferunt.
Viuunt & viuum præſtant, Eccleſia, Muſæ.
Munere quem donant, ſic ſua dona probant.
Illa preces, docta hæ monumenta offerre paratæ:
Illis tu viuis, his tua fama viret.
Et viues ſemper, ſemper tua fama virebit.
Munera ſint prima hæc, hinc, Iacobe, tibi.
Rex pius & doctus, pia munera, munera docta
Vnicè amet, viuit queis & in orbe viret.

Αἰδὼς Mvsarvm.

GAllia nunc Martem vidit conferre Mineruæ
Ædem, natali quo fuit ipſe loco.
Quid de te Phœbo Natali hinc ipſa Minerua
Natalis ſperet, dicere nemo queat.

Votvm Scotiæ.

SPes & opes in te Patriæ ponuntur, in illa
Tu ponis rurſus gaudia cuncta tua,
Spes & opes tantæ maneant, & gaudia tanta
Comprecor vt maneant, Rex Iacobe, diu.
Dum precor inter nos maneas, & Magne Iacobe:
Dum precor à nobis ſerus abire velis:

Dum

Dum precor Arthuri reſonet mons, (Magne Iacobe,
    Io decus patriæ, ſerus abire velis)
Et ſic dum pro me, pro te precor, vſque precabor
    Et ſic: votum vnum ſit mihi, ſitque tibi.

Tho. Synſerfius. P. E. E.

ELEGIA εἰσδεκτική.

Scotia. Phωtia. Poëta.

Poet. *NYmpharum tenui Muſam meditemur auena,*
    Scotia quam creperâ, Phωtia luce canat.

Scot. Salue æui decus hoc æternum, lucide Pæan,
    Te reduce è tenebris turba Scoteina redux.
Phœbus & accedens & cedens duplicat vmbras:
    Immineat capiti, corporis vmbra fugit.
Solis Sol ſolus nobis, Iacobe, receſſu
    Et reditu duplex contigit vmbra tuo.
Pallida mœroris te decedente premebat,
    Grataque lætitiæ te redeunte redit.
Vt reditus tandem ſupra caput adſtitit, vmbram
    Triſtitiæque ſimul lætitiæque fugas.
Illa quidem tam mole ſuâ diſparuit, iſta
    Corripuit tremulam mole manente fugam.
Lætitiæ molem immanem quo marte feremus?
    (In ſe magna ſuo pondere lapſa ruunt)
Maxime Rex regum, fateor, medicabilis iſta,
    Hei mihi, debilitas eſt nimis arte tua:
Diſceſſu properas gratam attenuare ſecundo
    Molem iſtam, Scotis ſic redit vmbra duplex,
Lætitiæ, luctuſque: iſthæc cum mole redibit,
    Lætitiæ ſola aſt vmbra ſuperſtes erit.

Sed ſatis vmbrarum, lucent jam ſpicula Phœbi
   Aurea, luminibus ſpicula miſſa tuis.
Salue æui decus hoc æternum, lucide Pæan,
   Te reduce è tenebris turba Scoteina redux.

Poet. *Scotia ſic: Vos quæ reſpondit Phœtia, Muſæ*
   Dicite Edinææ, me mea vena fugit.

Phœt. Ingredere, O ſoboles ſupremi clara Tonantis:
   Phœteina hunc niueum pinge caterua diem.
Phœbus & accedens & cedens, floribus almis
   Alternat gratâ poma ſapora vice.
Deſuper illuxit: feruens incanduit æſtas,
   Æſtatem, Autumnum, Ver Iacobe facis:
Carpere decedens maturæ poma dediſti
   Pacis: habe regnis altera, Mome, tuis.
Ciuilis ſciſſâ ceſſit Diſcordia pallâ,
   Diſceſſu facta eſt, Inſula, Firma, tuo.
Sed ſimul increpuit reditus prænuncia veſtri
   Fama, redit facies Veris aperta ſimul.
Ver erit æternum, Scotorum, currite, Parcæ
   Dixerunt fuſis aurea ſæcla ſuis.
Comminùs illuces: facie præſentis inardet,
   Æſtuat in vultu patria fixa patris,
Lumine inexpleto, nec ſe mortalia demens
   Auguſta adſpectans ora videre putat.
Patria ſub Geminis generoſum amplexa Leonem,
   Nunc tibi pro Maio menſe Iacobvs eat.
Ingredere, ô Soboles ſupremi clara Tonantis
   Phœteina hunc niueum pinge caterua diem.

Thom. Nicolſonus.

NOx ruit, occiduus rutuli dum fulgor Olympi
Delius heſperias lambit & intrat aquas.
Fauſta renaſcentis ſuccedit gloria Phœbi,
Dum jubar exoriens, REX IACOBVS, adeſt.
Ergo Caledoniis geminus Sol ſurgit in oris,
Binaque Scotigeno lux redit alma ſolo.
Qualis enim Titan viridanti gramine terræ;
Talis ades populo Dîa propago tuo.
Lumen in immenſum fundit Sol aureus orbem,
Clarius Hic morum nobilitate nitet.
Exerit æthereas Pythius per inania flammas:
Numinis Hic Sacri, noſtro & amore calet.
Arua fouet Phœbus vernantia: Prouidus Heros
Pace ſuum populum pacis alumnus alit.
Aſt æſtu quandoque graui ſitibundus Apollo
Exurit tepidi gramina picta ſoli.
At meliora jubet ſperare BRITANNVS APOLLO,
Idem vnuſque ſuis, vnus vt vſque ſibi.

DAVID PRYMROSIVS.

INſula quæ ternis diſcreta Britannia regnis,
Sub ſceptris primùm floruit, vna, tribus:
Tandem, trina gradu juſto contendere ad vnam
Accelerans, gentes paſſa ſit vna duas:
Mox tua: terrarum quas Tethyos alluit æquor
Maxima, in amplexus quæ tibi tota ruit.

Sed ne quid numeris pereat tituliſque vetuſtis,
Deque ferant primis vltima iudicium:
Inſula ceſſit ouans Regi data: Ter Deus vnus
Hunc numerum & titulis juſſit adeſſe ſuis.
Sic Iouis horrendi, magnum per inane, triſulca
Iuſſa ferire reos fulmina ſparſa micant:
Tres Charites grato vincentes cuncta lepôre
Conciliant animos in fera bella truces:
Hæ comites Regi aſſiſtunt Dominumque ſequuntur,
Principe nec quicquam gratius vlla videt.
Grata Thalia minùs jam grata, notata rubore
Datque libens victas in ſua jura manus.
Principe non alio contenta Britannia, cœli
Orbis ab immenſo quam dirimebat amor:
Quam qui cœlitibus junctus, quem gloria cœlo
Defert, humanum hic exuperatque modum.
Proxime Dîs princeps, cujus ſtant publica fatis
Fata, tuis tibi quæ læta velint ſuperi.
Incolumi te, quicquid habet tuus orbis & alter
Exultat, genio debita paxque tuo.
Teque adeò ſacrum dum nobis Anglia reddit
Depoſitum, fidei nobile pignus habens:
Sedulus occurſat populus, dum compita gente
Feruent natiuâ, te cupiente frui:
Dum proceres vtriuſque, vno te Principe, gentis
Vnius, vnum te quem venerentur habent;
Quem comitentur habent, implentes omnia plauſu
Gaudia per varias dant repetuntque vices:
Non ſtrepitus animoſque virûm tua Scotia vidit
Aſſimiles, fato non ſtrepere æra pari:
Agmina non ſimili affectu coëuntia: donec
Vna alii quondam gens inimica ſtetit,

Aurea ſæcla tibi dat ſors inuerſa, per agros
Cantaturque ferâ nil niſi pompa tuba.
Sic eat: atque ſuo felix ter maximus Heros
Cum populo, terræ jura det atque mari.
Decurratque Auguſta domûs, ſeruetque tridentem
Regalem donec voluerit aſtra polus.

Alexander Peirſoun.

GRATVLATORIVM.

VRbs Edina, tribus jam luſtris lurida vîxti
Auricomi ſolis radiis fulgentibus orba,
Marcida torpentis gelido ceu ſidere brumæ
Heu longùm iacuiſti: heu conſternata, Penates
Heu laceri, Patres mœſti & Reſpublica, ciues,
Luxiſtis Regem, heu toties totieſque petitum.
Phoſphorus ecce tibi illucet, jubar ecce Iacobi
Exoritur rutilans, radius Regalis obumbrat
Vrbem hinc, arcemque inde ſuæ incunabula lucis,
Pollicitans meliora tibi: licet occiduus Sol,
Occiduoque licet te primùm hoc tempore viſat,
Perpetuam ſpondet, Sol ſurgens veſpere, lucem.
Aurea nunc, placidum numen tibi ſæcla reducit,
Pulchrior apparet Phœbus ſplendore coruſco,
Nocturnas pellens tenebras nunc menſe ſereno
Floriferis Maio Zephyris ſpirantibus, igne
Viuifico, priùs algentes nunc calfacit artus,
Nimbiferoſque Ioues, & iniquas diluit auras;

Ne deſponde animum, neu conſternêre, Patronus
Ecce tuus Principeſque venit, tibi brachia pandens,
Obvia, & amplexu prenſans tua colla benigno.
Plaudé lubens Regi nunc in tua tecta regreſſo.
    Quos laceros dixi, ſacri gaudete Penates,
Summus Paſtor adeſt, tenero qui pellat ouili
Vulturios rapidoſque lupos, non indigus auræ
Æthereæ, rara præſtans pietate Monarcha.
Gloria Chriſticolûm cui Dîa atque enthea mens eſt,
Relligio, cui cana fides candore niuali
Purior, Albionis lux alma, & lucida lampas.
Plaudite vos Regi nunc veſtra in tecta regreſſo.
    Pellite triſtitiam Patres, nunc compita plauſu
Lætifico reſonent, hujus ſolatia lucis
Inuida non vnquam valeat delere vetuſtas,
Heroas Deus inter adeſt, qui nunc Iubilæo
Hoc currente ſuo, Patriæ reparare ruinas
Inſtituit, triplici Diademate, triplice cura
Inuigilans, ſacris cum legibus & magnis diis:
Pignore qui triplici patrium firmabit amorem;
Plaudite vos Regi nunc veſtra in tecta regreſſo.
    Nullo vnquam tantum gauiſa eſt Principe Edina,
    Quem Methuſaleos exoptat viuere Soles.

Nicolavs Udward.

Κωμῳδίαμβος.

ADuentu, Rex Magne, tuo jam machina mundi
    Inſolito applauſu læta triumphat ouans,
Nam quæ mœſta cauis latuêre ſepulta cauernis,
    Nunc tollunt criſtas germina læta ſuas.

Mollia purpureum pingunt violaria campum,
Gemmea frondenti gramine prata virent.
Nunc micat herba comis, nunc omnis parturit arbos,
Exultantque ſuis arbor & herba comis.
Vndique turgeſcunt fœcundi floribus horti,
Floreque plaudentes verſicolore nitent.
Flos quoque fragrantem per inane refundit odorem,
Et Syrio nares mulcet odore ſacras.
Nunc jucunda Ceres ſpicis onerata ferendis,
Vernali tenerum pingit honore ſolum.
Et quæ muta fuit glacialis frigore Brumæ,
Dulce ſonat tenui gutture carmen auis.
Regius expanſum pennarum pauo flabellum
Erigit, & pennas ad ſua terga rotat.
Floribus inſtrepitans apis alto læta ſuſurro,
Nunc mirâ flauos conſtruit arte fauos.
Luxuriant agni pratis, hœdique petulci,
Et geſtit lætas dux gregis inter oues.
Omne genus pecudum gaudet, genus omne ferarum,
Squamigerumque ſalit, te redeunte, pecus.
Ipſaque Phœbæos dum lympha reuerberat ignes,
Fulget, & applauſu læta tremente ſalit.
Atque ætas multis quos ferrea preſſerat annis,
Aurea nunc nobis, te redeunte, redit.
Nec tantùm quæ Terra tenet, quæ Pontus, & Aer,
Gaudia jam poſito plena dolore nouant;
Ipſa ſed exultat ſtellantis machina Cœli,
Spirantque influxus ſidera clara nouos.
Nam ſimul ac patriæ tetigiſti limina terræ,
Cynthia lætitiam lumine plena probat.
Teque ſalutatum deſcendit ab abſide ſummâ
Augis, & in Cyclo fit perigæa ſuo.

Vnde tuæ dulcis fluxit facundia linguæ,
Mercurius ſuperâ lætus ab auge venit. ☿
Auſpiciiſque tuis adſpirans ceſſit ab auſtro,
Et tenet arctoi ſigna benigna poli.
Vtque alacris læto teſtetur gaudia plauſu,
Ecce *Venus* radio ſplendidiore micat. ♀
Phœbus vt optatam, REX, te comitetur ad Arcton, ☉
Verticis ad punctum, te redeunte, redit.
At *Mars* pacifici quia non fert lumina Regis, ♂
Directo fugiens tramite ſigna ſubit.
Dumque petit rapidi tecum Sol ſidera Cancri,
Horribili ſubiit Virginis aſtra metu.
Vt petat occiduas cum principe *Iupiter* oras, ♃
Retrogrado repetit ſigna priora gradu.
Et ne quis vitreo ſplendeſcat in orbe Planeta,
Poplite qui flexo non tibi dicat *Ave*,
Saturnus fugiens auſtralem lætior axem, ♄
En meat in boream, te remeante, plagam.
Et DEVS immenſum nutu qui temperat orbem,
En jubet auſpiciis cuncta fauere tuis.
Ergo renaſcentis teſtatur gloria mundi,
Aureaque & Regem ſæcla redire ſimul.

Andreas Iunius.

Ὠδὴ ἐγκωμιαστική.

QUæ cura Gentis magna BRITANNICÆ,
Plenis honorum muneribus, tuas
IACOBE *virtutes in auum,*
Per titulos, memoreſque faſtos

Æternet

Æternet? O quà Sol habitabiles
Illuſtrat oras, Maxime Principum,
Reges coruſcas Tu inter omnes,
Sol micat vt media inter aſtra.
Multi volantes vrbibus inferunt
Ignes, & æqualem arcibus aggerem
Tollunt, in altum aduecta quæque
Dejiciunt animo feroci.
Multi valerent agmina ducere,
Graueſque tergis acriter hoſtium
Inſtare, & optatum peractis
Imperiis decus arrogare.
Vicêre Gentes indomitâ manu
Multi: ſed omnes inſatiabilis
Vrgebat ardor plura habendi,
Ambitioque tumens agebat.
Iniurioſo non gladio domat
Extraneos, ſed dirigit aureo
Sceptro ſuos, qui regna iuſta
Et ſtabilita daret nepoti.
Vis conſilî expers mole ruit ſuâ.
Vim temperatam Dî quoque prouehunt.
Nec deſinunt mulcere Reges,
Omnia jura animo mouentes:
Dum Regis omnes gnauiter indolem,
Statumque regni, diſſidiis procul
Cernunt remotis: Ecce Regem
Nunc Salomona vident Britannis
Præeſſe: votum par animo fuit,
Euentus idem. *Namque animus tibi,*
Rerumque prudens, & ſecundis
Temporibus dubiiſque rectus.

Mentem ſcientem, qua populum tuum
Iuſtè regas, non Neſtoreos dies,
Diteſque opes, magnoſque honores,
Hoſtibus ambieráſve ſtragem.
Orbis Creator qui regit exitus,
Regi benigno, non modò prouidam
Largitus eſt mentem, ſed vltrà
Muneribus cumulauit amplis.
Nomen Britannorum, atque Britanniæ
Creuêre vires, *famaque & Imperî*
Porrecta Majeſtas ad ortum
Solis ab occiduo cubili.
Reges relictâ non malè patriâ
Nunc regna noſtra inuiſere geſtiunt.
Regeſque legant jam orbe toto,
Vt ſapiant, videantque mira.
Diuiſa longo tempore nunc vident
Non Marte forti, ſed Sapientiâ
Vnita ſceptra: nunc beatas
Viuere & Imperio ſub vno
Gentes feroces. O ter & ampliùs
Certè beati, quos regit ardua
Mens Regis, orbem qui patentem
In placidâ regeret quiete.
Tu præter omnes Scotia ſplendida
Felix voceris: Te piè & vnicè
Vt patriam ambit, qui eſt tuarum
Grande decus, columenque rerum.
Rex ergo ſancto conſilio redis:
Votis diu nunc icta fidelibus,
Ducemque cuſtodemque quærit
Patria nocte dieque Regem,

Regnante

Regnante noſtro Cæſare, *non furor*
Ciuilis, aut vis eximet otium
Externa, *quæ procudit enſes,*
Et miſeras inimicat vrbes.
Affulſit vt vultus populo tuus,
Ibit dies & gratior, & veris
Inſtar vireſcent cuncta; Sole
Et gelidæ fugient pruinæ.
Præſentiâ Tu namque, Dieſpiter
Ceu Phœbus ardens Æthere lucido,
Clarè relucebis, dabiſque
Perpetuam ſine nocte lucem.

Πανάρετον.

Εἰ κεν Ἀλέξανδρος βασιλεὺς κρατερός τε μέγας τε,
Κόσμου ἐπικρατέων καὶ ὑπέταξεν ὅλου,
Μήτε ἔξω γε γραφεὺς τις, μήτε τις εἰκόνα γλυπτὴρ,
Πειράται γράφειν αὐτὸν, μηδὲ γλύφειν.
Πλὴν φύσεως λῷστοιν τοῦ Ἀπελλοῦ, ἠτε Λύσιππος
Εἰκάσαιν πάσης Ἑλλάδος εὐφράδεος.
Οὐ δ' ἀπάνευθε βροτῶν, χεῖρας παρεχέμμεναι ἄλλον
Οἶδ' ἀδαήμονας, οἱ πῆμ' ἐπέσεισε μέγα.
Μᾶλλον ὅσῳ, πρῶτος σὺ Βρεταννῶν, οὐδ' ὑπὲρ ἆισαν
Καλύσσαις Βασιλεὺς πήματι δεινότερα
Μὴ τις θεσπεσίης τολμάτω τ' εἰκόνα ψυχῆς,
Γράφειν ἐπεὶ τελέως: μήποτε γὰρ δυνάται.
Ὡς δὴ ἄχος, δίῳ Ἀγαμέμνονι πρῆξε Τίμανθης,
Οὕτω σοὶ, καὶ ἐγὼ σοῦ διὰ τὰς ἀρετὰς.
Οὐ δυνάμαι γράφειν Ἰδέαν σὴν, ἀλλὰ σκίπασμα
Θήσω, καὶ γράψω; Ἐνθάδε ΠΑΝΑΡΕΤΟΝ.
Ἔνδον Ναὸς ἔχει, ὁ μονάρχην εἰς τὸν Ἄνακτα,
Καὶ εἰς Μονάρχην, ὅσσον Ἄνακτα φέροι.

In Regis Statuam Edinburgi erectam.

CÆſaris extabant Heroïca ſymbola Romæ;
Rex orbem pedibus, Dexterâ habens gladium.
Aſt Iacobe tua Edini ſunt ſymbola: plano
Stas, orbem læua, & dextera ſceptra gerit.

Scilicet incerti Superûm mens gnara futuri.
Regibus aptantur ſymbola quæque ſuis.
Cæſaris Orbis & Enſis ſymbola: Temporis æquè,
Fortunæque leuis ſymbola ſunt paria.
Fortunam victor iactat comitem: ergo triumphans
Et ſtatuam Romæ debet habere parem.
Qui duce Fortunâ gladio conſcenderat Orbem,
Iudice pòſt, Orbe eſt truſus, & Enſe cadit.
Te, Rex, non Fortuna fugax, Mauorſve cruentus,
Duxit ad eximium at caſta Minerua decus.
Te quoniam in rebus fulſit Prudentia cunctis,
Hermes ceu, ſolido niteris ecce cubo.
Immotuſque, Orbem potes amplum mente mouere,
Namque manu tu Orbem, non pedibus retines.
Regaliſque vales ſceptri moderamine Mundum
Flectere, juncta orbi regia ſceptra geris.
Pergat ad immenſum præcellens Nauita clauum:
TU unus Rex Mundi dignus es imperio.

Iac. Reidus.

IUppiter æthereum quamuis moderetur Olympum,
Et teneat quicquid maximus orbis habet:
Viſere ſæpè tamen juuat incunabula, Cretam,
Naiadum vbi primis imbuit ora cibis.
Iuno etiam Spartam Pelopëiadaſque Mycenas
Deſerit, oblectat cùm mage grata Samos.
Ipſe Claron, Tenedon, Pataræaque regna relinquit,
Maternamque petit Delon Apollo ſuam.
Quum ſuperos natale ſolum ſic tangat amore,
Semideos mirer ſi pia cura mouet?

Ergo age, cùm Patriæ Rector dicare Paterque,
Vtere more Deûm major & ipſe Deus.
Vt cum ſepoſitis cupias tua gaudia curis,
Scotia ſit Delos, Scotia, Creta, Samos.

Ioann. Rayus.

PHœbus vbi Eois roſeum caput extulit vndis,
Omnia iucundo lumine plena micant.
Veſpere anhelus equos Phœbus cum condit in vndis,
Nox ſubitò terras triſtis & atra tegit.
Rurſus vbi illuſtrat radiis rutilantibus orbem,
Lætitiâ exultat luxuriante ſolum.
Scotia fulgebat te tanto principe nato,
Gaudebatque ortam ſpemque, decuſque ſuum.
Cœpiſti vt patrias regni maturus habenas
Moliri, en multo lux tua maior erat:
Angla vbi cum Gallis & Hybernis ſceptra tuliſti,
Scotia lugebat lumine caſſa ſuo.
Lætitiam & lucem, luctu tenebriſque remotis,
Reſtaurat reditus, magne Monarcha, tuus.
Dicendus noſter meritò eſtne Monarcha ſerenus,
Noſtram qui pulſâ nocte ſerenat humum.
Quantâ nox miſeros preſſit caligine, tanto
Nos recreet noſter Cynthius, opto, die.
Quod ſi fata negent, ſi noſtrâ gente relictâ,
Angligenûm ſtatuant rurſus adire ſolum.
Exſuperet multos Tithoni, & Neſtoris annos,
Quoſque humana notant, aut pia ſcripta, ſenes.
Noſter vt occiduis ſi Sol caput occulat vndis,
Lætitiâ & ſpe nos exoriturus alat.

ALIVD.

Arò concurrunt virtus & ſumma poteſtas,
Aut nunquam (vati ſi ſit habenda fides)
In te vno coëunt ambo hæc, Auguſte Monarcha,
At virtus multo eſt amplior imperio.
Ampla quidem imperii, verùm eſt finita poteſtas,
Inclyta ſed virtus nubila tranſgreditur.
Imperium meliùs conſtat virtute, domatque
Plus virtutis amor, quam timor imperii.
Quem penes eſt virtus, huic ſoli eſt ſumma poteſtas,
Imperat ipſe aliis, imperat ipſe ſibi.

Iac. Fairlie.

Ὦ εὐρυκρείων Βασιλεύτατε, ὀλβιόδαιμον,
Ὃν γεραρὸν ποιοῦν παντοδαπαὶ ἀρεταί:
Αἴθ᾽ ὄφελον ζαθέους ἱκανῶς διαγέμμεν ἐπαίνους.
Ἀῤῥήτῳ δεσμῷ πατρίδα κἀλλοδαποὺς
Ξυνώσας: μάρψεν δ᾽ ἀχλὺς, καὶ πάντα πέτηκεν
Ὅττ᾽ ἀναχωρήσας, νυνὶ δὲ τηλεθάει.
Ἐν τὲ σκότει ἔσκεν Σκότι᾽, ἀλλ᾽ αἰήοχος αἴγλη
Σαύλου, οὐρανίοις μὲν σελάγιζε βολαῖς.
Ὡς τὲ γὰρ αὐγάζει πεδίον φάος ἠελίοιο,
Τὰς τὲ σὺ τηλαυγὴς τοὺς ὑποτασσομένους.
Ἀρχομένων πάντων μεμελημένος ἠθάδι κόλπῳ
Χάρμα τὲ, δεῦρ᾽ ἦλθες, δυσμενέσιν φοβερός.
Παμμεδέων πολυδαίδαλε τοὺς μουσῶν θεράποντας
Εὔφρονι μὲν θυμῷ ἐσσυμένως φιλέει.
Ὄφρα τὲ τοὶ μεμέληθ᾽ ἡμῶν Ἀκαδημία πρῶτον
Πάντροφος ἡμείων, λίσσομαι, ὦ βασιλεῦ.
Ζώοιτ᾽ εἰς αἰῶνας ἄναξ ἀνδρῶν Ἰακώβος,
Ὧ τινι τὴν τιμὴν εὐχόμεθ᾽ οὐρανίην.

Ἰλέξμος Βασίλειος.

QUalis Hyperboreis ſemeſtri nocte grauatis
Lætitia exoritur Sole oriente nouo:
Cuius ab Oceano radiis ſurgentibus altæ
Diffugiunt tenebræ, frigora cana liquent:
Senſim vita redit longùm languentibus herbis:
Incipiunt ſyluæ fronde virere nouâ:
Sydera vaneſcunt furuâ fulgentia nocte:
Apparent tenebris corpora tecta priùs:
Rebus adeſt cunctis cæcâ ſub nocte ſepultis
Et vigor, & viuus, qui fuit ante, color.
Talia confectos inceſſunt gaudia Scotos
Deliquio Phœbi per tria luſtra ſui:
Cum tuus affulget vultus, *Ter Maxime Princeps*,
Et lucem patriæ reddis, *Apollo*, tuæ.
Nam quibus ater erat vultus, mens nubila, fuſcus
Corde dolor triſti pellitur, ore nigror:
Queîſque impacatis odiis fera corda rigebant,
Mutuo amicitiæ fœdere iuncta calent:
Incipiuntque nouâ ſubitò reuireſcere vitâ
Membra victorum caſſa vigore ſenum:
Aurea iamque tuæ fuſcat præſentia lucis
Supra alios multùm qui micuere priùs:
Quæ loca ſenta ſitu, vel quæ ſqualore latebant
Corpora, purpureo cuncta colore nitent.
Cynthie ad occiduas currum ne flectito metas,
Ducat vt æternum Scotia læta diem.
Quod ſi fata vetant, ſi non iuuat vſque morari:
Si patriam triſti condere nocte libet:
At ſaltem Eoas alternè pandito portas,
Ne ruat æternùm Scotia caſſa die.

Andreas Stephanides.

QUid proceres hilares, & feſta fronde prementes
Tempora, quidque equites clari ac ignobile vulgus,
Quà Caledon fuſis circùm ſe porrigit vndis,
Sacra canunt digitiſque lyras & pectine pulſant?
Nempe dies venit, venit lux aurea multùm
Exoptata tibi, Caledon, quâ lætus alumnus
Rex Iacobvs adeſt, claro diademate fulgens:
Dotibus ingenii qui Reges prouocat omnes
Quotquot alit tellus humano è ſemine cretos:
Iuſtitiáne fidéne incertum clarior, an quæ
Præcipitem mitis clementia temperat iram.
His ducibus comitatus adeſt, his vndique cinctus
Rex magnus, magni magna admiratio mundi eſt.
Cernere nunc oculis maiorem eſt omnibus illis
Quos ſibi priſca optârunt, laudâruntve: futura
Aut auſint olim promittere ſæcula Regem.
Tu quoque, Rex, claris quamuis ſis Regibus ortus,
Et proauos quamuis ſuperes virtutibus omnes,
Diuitias quamuis tibi ſpondeat Anglia multas,
Scotorum exiguos ne dedignêre penates:
Scotia te genuit, nutriuit Scotia, tellus
Nulla tibi patrio videatur amicior aruo.
Nos certè Edini gaudentes turba Camœnis
Te colimus ſtudiis noſtris pacique patronum:
Et cum permultos feliciter egeris annos,
Dulcem ſidereo tibi vitam optamus Olympo.

Robertvs Stephanvs.

PHoſphore redde diem, ne gaudia noſtra moreris,
Noſter adeſt Cæſar, Phoſphore redde diem.

Liuor edax apage; Romano eſt Cæſare quouis
Dignior hic noſter, liuor edax apage.
Cæſar, Alexander, pepererunt Marte triumphos,
Tempore ſic priſco cætera turba ducum.
Tu plures almâ peperiſti pace triumphos,
Inclyte Rex, omni tempore pacis amans.
Pacificus vîxti dum Scotica ſceptra tenebas,
Anglica gens nullo ſanguine parta fuit.
Pacificus Patriam (Domino aſpirante) reviſis,
Tranſigito reliquos (quà pote) pace dies.
Cruda gerant gentes inter ſe bella prophanæ:
Fraternam pacem terra Britanna colat.

VNa æſtas hilarat mortalia corda quotannis,
Vnus & æthereo Phœbus ab axe micans.
In patrios fines te, Rex Iacobe, reuerſo,
Bino æſtu, duplici Scotia Sole viget.
Prata virent, campi rident, fert florida tellus
Germina, tu flòres, Rex Iacobe magis.
O fortunatos nimium ſua ſi bona nôrint
Scotigenas, tanti ſub ducis imperio.
Perge iubar Regum Scotoſque, Angloſque fouere,
Et quot amant Chriſtum ſub ditione tua.
Pergito degeneris tenebras diſpellere Romæ,
Perge Deum verâ Relligione ſequi.
Te tandem Chriſtus regno potiore beabit,
Supra ſolarem, ſidereamque domum.
Scotia tu reducem diuino munere Regem
Excipe lætitiâ, lautitiâque tuum.
Rex cœli hunc mandat, ſperat terrenus honorem;
Sic dabit intuitum Rex tibi vterque ſuum.

MAgne Britannorum Princeps, cunctis iubar ingens
Gentibus, immenſæ quas continet orbita terræ,
Stella nitens Patriæ, Muſarum gloria dulcis,
Iuſtitiæ cultor, veræ pietatis aſylum,
Defenſor fidei, columen virtutis auitæ.
Quale decus Phœbus ſtellis, Phœbæque ſorori
Impertit, radios totum qui fundit in orbem.
Tale decus cunctis, O Rex præclare, Monarchis
Addis (mordaci rumpantur vt Ilia Momo,
Et fremat immenſum Satanas, Satanæque ſatelles)
Exoptata diu iam lux affulſit ab alto,
Omine felici, Chriſto ducente, Penates,
Et Patriam antiquam propè poſt tria luſtra reuiſis.
Crebra tuæ quærunt proceres en oſcula dextræ,
Oſcula deuotæ affectus teſtantia mentis.
Et geminat multam plebs vndique fuſa ſalutem,
Pectora tantus amor natiui principis vrit
Viſendi ſtudio, ſic vt non currere cunctos
Sed volitare putes, (plantis amor exhibet alas)
Sexus vterque, ætas omnis, volat obuia Regi.
Nil tardare poteſt, ferit aurea ſidera clamor
Gratantis populi: creſcat precor illa voluntas,
Teſteturque aliis ſtudium gens integra ſignis:
Carmina pars dicat, pars ducat læta choreas,
Munera munifico Regi pars larga propinet.
Salue igitur multùm, ſalue celeberrime Princeps,
Ecce tibi obſequium, & fortunas ſponte vouemus.

Alexander Douglaſius.

REx populum, ſanctuſque, fidem, prudenſque ſenatum
Lege regis, clypeo protegis, arte reples.
Vir diuos, doctus Muſas, & largus egenos
Ore æquas, ſophiâ vincis, & ære reples.

QUas gentes poterant nullæ conjungere vires,
Firmaque non vllo pax ſociare die;
Has pace æternâ nectens (mirabile viſu)
Iſque rediſque vnus, primus & vnus ouans.
Gulielmus Scotus.

QUaliter Heſperidum cultis dum pullulat hortis
Solſequium, valuas fertque refertque ſuas.
Solis ad occaſum luget, quia lumine caſſum,
Solis ad exortum, germinat, halat, hiat.
Hiſpidus haud aliter Scotorum carduus, altis
Accinctus ſpinis, purpureiſque comis.
Quoquouerſus abis votis, vultuque ſequaci
Vertitur, heu vitâ ſole vacanſque ſuo.
Sentit enim ſolio dum tu, Rex clare, coruſcas
Numinis inſtar, opes: luminis inſtar, opem.
Puncta poli tetigit Titan duodena duoque,
Nec caluit radiis Carduus ille tuis.
Nempe Roſam exhilarans, atque exhilaratus ab illa,
Rore, calore tuo: flore, colore ſuo.
Purpureumque licet vallabat plurima ſpina,
(Pacis & Aſtrææ ſymbola certa tuæ;
Purpura namque refert pacem, jus ſpina vireſcens
Illius hæc fomes, juris & illa comes)
Attamen intereà viduos tranſegimus annos,
Defuit & viridans, & vetus ille vigor,
Iamque redis rhedis, ceu Titan, vectus Eois;
Atque animus nobis, vita, vigorque redit.
Viue diu ſolus Sol tu, Paciſque patronus,
Dum ferit vnda oras, dum feret aſtra polus.
F IOANN. NIMMO.

MAgne Britannorum Princeps, cunctis iubar ingens
Gentibus, immenſæ quas continet orbita terræ,
Stella nitens Patriæ, Muſarum gloria dulcis,
Iuſtitiæ cultor, veræ pietatis aſylum,
Defenſor fidei, columen virtutis auitæ.
Quale decus Phœbus ſtellis, Phœbæque ſorori
Impertit, radios totum qui fundit in orbem.
Tale decus cunctis, O Rex præclare, Monarchis
Addis (mordaci rumpantur vt Ilia Momo,
Et fremat immenſum Satanas, Satanæque ſatelles)
Exoptata diu iam lux affulſit ab alto,
Omine felici, Chriſto ducente, Penates,
Et Patriam antiquam propè poſt tria luſtra reuiſis.
Crebra tuæ quærunt proceres en oſcula dextræ,
Oſcula deuotæ affectus teſtantia mentis.
Et geminat multam plebs vndique fuſa ſalutem,
Pectora tantus amor natiui principis vrit
Viſendi ſtudio, ſic vt non currere cunctos
Sed volitare putes, (plantis amor exhibet alas)
Sexus vterque, ætas omnis, volat obuia Regi.
Nil tardare poteſt, ferit aurea ſidera clamor
Gratantis populi: creſcat precor illa voluntas,
Teſteturque aliis ſtudium gens integra ſignis:
Carmina pars dicat, pars ducat læta choreas,
Munera munifico Regi pars larga propinet.
Salue igitur multùm, ſalue celeberrime Princeps,
Ecce tibi obſequium, & fortunas ſponte vouemus.

Alexander Douglaſius.

REx populum, ſanctuſque, fidem, prudenſque ſenatum
Lege regis, clypeo protegis, arte reples.
Vir diuos, doctus Muſas, & largus egenos
Ore æquas, ſophiâ vincis, & ære reples.

QUas gentes poterant nullæ conjungere vires,
Firmaque non vllo pax ſociare die;
Has pace æterna nectens (mirabile viſu)
Iſque rediſque vnus, primus & vnus ouans.

Gulielmus Scotus.

QUaliter Heſperidum cultis dum pullulat hortis
Solſequium, valuas fertque refertque ſuas.
Solis ad occaſum luget, quia lumine caſſum,
Solis ad exortum, germinat, halat, hiat.
Hiſpidus haud aliter Scotorum carduus, altis
Accinctus ſpinis, purpureiſque comis.
Quoquouerſus abis votis, vultuque ſequaci
Vertitur, heu vitâ ſole vacanſque ſuo.
Sentit enim ſolio dum tu, Rex clare, coruſcas
Numinis inſtar, opes: luminis inſtar, opem.
Puncta poli tetigit Titan duodena duoque,
Nec caluit radiis Carduus ille tuis.
Nempe Roſam exhilarans, atque exhilaratus ab illa,
Rore, calore tuo: flore, colore ſuo.
Purpureumque licet vallabat plurima ſpina,
(Pacis & Aſtrææ ſymbola certa tuæ;
Purpura namque refert pacem, jus ſpina vireſcens
Illius hæc fomes, juris & illa comes)
Attamen intereà viduos tranſegimus annos,
Defuit & viridans, & vetus ille vigor,
Iamque redis rhedis, ceu Titan, vectus Eois;
Atque animus nobis, vita, vigorque redit.
Viue diu ſolus Sol tu, Paciſque patronus,
Dum ferit vnda oras, dum feret aſtra polus.

F IOANN. NIMMO.

ORta Caledoniis eſt lux optata per annos
Multos, ſpe & votis ante petita piis.
Non fulſit terris tam clarâ lampade Phœbus
(Qui radiis, terram percutit auricomis)
Quàm tua magnanimos decorat præſentia Scotos:
Torpentes Muſas mulcet & exhilarat.
Quæ ad te confugiunt, O vatum maxime Princeps,
Artes Phœbæas qui regis arte tua.
Quem pietas, quem vera fides, quem celſa poteſtas
Regia condecorat, ſemideumque facit.
Pectoris alma tui radios tua Scotia ſenſit.
Quam nunc incenſam reddis amore tui.
Templa, Arces, Vrbes, auguſta Palatia, Campi
Gratantur reditum, MAGNE IACOBE, tuum.
Neſtora vt ingenio ſuperas, tibi Neſtoris annos
Exoptat votis Scotia perpetuis.

ROBERTVS SMITHVS.

QUid nunc canorâ pangere barbito
Muſas coëgit carmina? Principis
Aduentus eſt, ægros Edinæ
Sic qui animos reficit Camœnæ:
Arſit ſuorum viſere Rex bonus
Fines remotos, impatiens moræ:
Non illum, opes ſi polliceris
Attalicas, licet impedire.
Namque in popellum creſcit amor ſuum:
Natalis illi eſt aura cupidini;
Gaudetque campos intueri
Rex proprios, Patrios penates:

Miranda virtus carmina poſtulat:
Pax, non priori cognita ſæculo,
  Qualem per orbem non videbit
    Sol rapidos agitans iugales.
Nomen timendum gentibus exteris
Euaſit: huius finibus imperî
  Durabit ingens & colendum,
    Quod tribuit pietas fideſque.
Tot Regna ſanctis viuere legibus,
Sincera & horum Relligio, tuo
  In corde virtutum repoſtam
    Congeriem penitùs recludunt.
Tu charus Anglis, Optime Principum,
Te Rege pacem ſeruat Hybernia:
  Paſſimque Scoti geſtientes
    Excipiunt auidè reuerſum.

Iac. Loganus.

INCLYTIS, O REX, generate diuis
Scotiæ cuſtos, nimiùm diu abſens
Patrios tandem, (patrium ſolumque)
    Viſe penates.
Iuppiter, magni grauitate ſceptri,
Gaudet amotâ Cybelen, & vrbes
Gnoſias, Delum modò fluctuantem
    Viſere Apollo.
Redde Rex lucem patriæ, benignus
It dies, Scotis, vbicunque fulget,
Inſtar auroræ, diadema ſanctum
    Et venerandum.
Filium, vt clamat precibus, nec vnquam
Dimouet curuo faciem rigentem,

Littori, mater, mare belluoſum
Naue ſecantem:
Icta ſic regem, ſtudio fideli.
Maximum gratis animis, amore &
Debito, pluſquàm nimiùm morantem
Scotia quærit.
Luſtra vertentem tria poſt Iacobum
Fronde demonſtrat viridi, canitque
Sylua, vertentem decorant renato
Gramina flore.
Iungere en, Regis properat cateruis
Muſa ſe, æquales numeros ſonare
Docta: poſt Regis ſequitur Phalanges
Caſta Minerua.
Alma (cui ſummæ fuit, eſtque curæ)
Se fides addit clypeo: ſalutant
Numen occaſus, decus & Trionum
Æquora, tellus.
Hoſpes ergò adſis, Iacobe, regnans
Quâ iacit Titan radios reflexos
Rex ſui prudens, ſapiens, ſerenus,
Rexque ſuorum:
Rex auis major, tibi prima pandit
Albion cunabula bellicoſa;
Et tibi gaudens proauos auitos
Scotia pandit.
En ſinus, vt te capiat, reſoluit
Se (frui paulò [redacted] benignè
Rege ſi tanto) reputans beatam
Terque quaterque.
Omne Rex & lex domuit nefandum
Prole laudantur ſimili parentes:

Vt co-

Vt comes culpam ſequitur premitque
Congrua pœna.
Quis timet Maurum, metuit Sicambros?
Quis Tyrum, Pœnum timet aut Iberum?
Vendicat dum tam ſtrenuum & potentem
Scotia Regem.
Conterit tempus propriis in aruis
Quiſque, rus findit propriis paternum
Bubus: hinc menſis laticum ſecundis
Libat honorem.
Voce, te multo ſequitur meroque,
Cum ſuis numen, laribuſque nomen
En tuum immiſcet, geminos vt orat
Græcia fratres.
Ferias longas vtinam Britannis,
Magne Rex, præſtes, ſuperato & annos
Neſtoris, detur ſuper aſtra vitam
Viuere ſponſam.

NUnc voce, & prece debita,
Nunc gratis animis & ſtudio pio,
Cuſtodem IACOBI DEVM
Placate, incolumis qui redit Angliæ
A terrâ in patriam vltimâ:
Signetur niueâ hæc fauſta dies notâ.
(Veris libera ſit vice,
Terra aſtricta hiemis frigore & imbribus:)
Annos mortua Scotia
Bis ſeptem ex reditu Principis inclyti
Viuit: quâ Patriæ lyrâ
Patrem commemorem? Laude Britanniæ
Qua Regem recinam? Decus

Terrarum, occiduum carmine gloriam
Quo dicam? Attilium fide;
Cultu Pompilium: Pallade Pallada
Vincit: juſtitiam ſui
Virtutem propriis vincit & artibus.
Orbis quî mediter facem,
Cœlis inſerere & conſilio Iouæ?
(Quis Martem meritò efferet
Loricâ, aut tunicâ indutum adamantinâ?
Quis mirabitur vnicum
Troiæ Merionem, puluere ſqualidum?)
Ipſis vel ſuperis parem
Quis ſcribet Iacobvm? quis ſatis efferet?
Virtutes Iacobi labor
Quis noſtrûm egregias, curaque Scotiæ,
Aut quæ cura Britanniæ,
Plenis muneribus vel titulis ſatis
Æternet? tua Scotia
Sentit, quid valeas, Maxime Principum,
Quos Phœbi orbita circuit
(Sentire, aſt alii exponere non poteſt)
Eſt per te domitum nefas:
Te ſolo incolumi luxuriat pecus
Per campum viridem, procul
Damno: Rura Ceres, Ruraque fauſtitas
Nutrit: pervolat æquora,
Mercator: lituus, bellaque matribus
Deteſtata ſinunt: vocas
Artes & veteres, Scotia creuerat
Et creſcet quibus: O diu
Interſis populo, vita Britanniæ,
Faxit veriloquus Deus,
Et ſerus penetres aurea ſydera.

IN te ſperabat, ſpirabat Scotia, & in te
Sperat adhuc, in te Scotia ſpirat adhuc.
In te dum ſpirat ſperat meliora, caducam
Nec ſpem dum ſpirat Scotia habere poteſt.

Georgius Synſeiſius.

Scotia vel ſolis Regis natalitiis ſola felix.

IUſtitiæ ac pietatis amans Rex, vita, ſaluſque,
Cor, caput, is ſolus, omnia & eſt populo.
Omnia terra ferens, habet aurea ſæcula, dici
Aurea ſæcla tenens, ſola Beata poteſt:
Quæ te produxit tulit omnia Scotia: dici
Sola ergò in terris terra Beata poteſt.

Ἐγκωμιαστικὸν ad regem acerrimum Regiæ poteſtatis vindicem.

QUantum alias ſuperant ſortes diademata, tantum
Supra alios Reges, lucida gemma micas.
Nam quæ alii debent Sceptris munimina Reges,
Illa, enſes regum, purpura, ſceptra tibi.
Ferguſius regni, Imperii ſit Cæſar, at omnis
Imperii & Regni Conditor vnus eris.

Iacobi currus triumphalis & Traiani.

I, numera Traiane, ſatas in ſanguine lauros,
Quas priùs vrbs emit, quam tibi Roma dedit.
Circumuerte oculos, cernes quanti emerit Hoſtis:
Sic pingit ſortem currus vtramque tuus.
Tu iacta ex orbis (Rex Magne) ſalute triumphos
Orbis, cui te non charior ipſa ſalus.
Continuatus adhuc fluxit tua vita triumphus,
Sic ſine cæde beans orbis vtrumque latus:

Quid mirum in ſolido nam currus vertitur auro,
Quem dubiæ ſortis neſcia dextra regit.
Dum pro axe eſt pietas, animi moderamen habenæ,
Bijugi equi, mentis candor, & orbis amor.
De orbe armis domito Cæſar, tu de tribus orbis
(Perfidiâ, Inuidiâ, ac Impietate) malis.

Salue & vale Patria ad regem.

COnjuge ut exultat longo poſt tempore viſo
Quæ jacuit vacuo caſta marita thoro:
Sic ades, O Rex Magne, mihi gratiſſimus: æui
Rara tui, vitæ gloria ſola meæ.
Amplexus ne ſolue meos, chariſſime conjunx,
Eia mane (quid abis) tu mea vita, mane.
Sed ſi aliter poſcat ſuperis tibi credita cura,
Vtile quod tibi ſit, ferre neceſſe mihi eſt.
Ergo neceſſe tibi ſit quod mihi & vtile, & illic
Curâ, & amore, moræ, vincito damna tuæ.
Sponſam abſenſque putes quod tangere poſſit amantem
Quicquid ſollicitus fingere nouit amor.

Robertus Balcanquall.

LAnguida viuifico Phœbi ſpoliata nitore
Emoritur Clytie, luctum teſtata ruente
In terram capitis nodo, dum pulchra reſurgat
Tithoni croceum linquens Aurora cubile,
Tum ſinuata hilari diſtendit brachia vultu
Et tota optati ſolis complexibus hæret.
Scotia non aliter placidi, Rex Maxime, vultus
Aſpectu viduata tui mœrore per annos
Ter quinos confecta iacet, ſemperque iaceret
Obruta, ni nitidos oculos faciemque ſerenam
Cernere fas tandem foret, vt ſurgentia ſolis

Lumina queis feſſos artus moribundaque membra
Noſtra foues, triſtique tuos à morte reducis.
Salue igitur multum, Regum Rex Maxime, ſaluus
Ingredere optatam Patriam, ſaluuſque reuiſe
Quæ loca grata tibi, felix terraque, marique,
Æternumque tuos & te diadema coronet.

QUanta animæ humano virtus in corpore, tanta
Principis in regno cernitur eſſe ſuo:
Illa velut præſens corpus vegetatque fouetque:
Illâ abeunte, putres hoc abit in cineres.
Sic vbi feſta micat Regis præſentia regno,
Omnia viuifico fœta calore vigent:
Illa vbi conceſſit fatis abrepta ſiniſtris
Omnia tabifico merſa dolore labant:
Quod tu ſollicitâ tecum dum mente reuoluis,
Ecce tuum pectus regia cura ſubit;
Languentem vt patriam, triſtique in morte natantem
Lethiferis præſens fluctibus eripias.
Hoc ſtudio ſuperas faſtidia longa viarum:
Hoc ſtudio ſumptus exuperaſque graues;
Vnica dum patriæ tete anxia cura remordet,
Quam properas radiis lenè fouere tuis.
Ecce igitur patriis Rex optatiſſime Scotis
Imber vt æſtiuo ſidere gratus ades.
Quique ſalutifero reuocaſti lumine vitam
Non minùs ac dulcis vita cupitus ades.

Iac. Scotus.

CONCLVSIO.

CArmina *gratantur quæ te, Rex Magne, reuerſum,*
Hæc qui noſtra velut nimiùm temeraria damnat,
Quòd ſe deliciis, nudataque diuite cultu
(Quo nituiſſe decet Regis ſubitura verendos
Aſpectus, toto radiat qui Maximus orbe)
Dent oculis luſtranda tuis, conſideret idem
Te procul à nobis jam per tria luſtra remotum,
Enthea qui præſens rapiebas pectora Phœbus,
Tempore quo fæcunda priùs præcordia marcent,
Priſcus & ingenii penitùs deferbuit ardor.
At verò vt ſuperis deuotâ mente litatur
Pleniùs, ac ſi mille boum pinguedine opimâ
Fumidus excelſum conſcendat in æthera nidor:
Tu quoque qui ſummum clara pietate Tonantem
Et bonitate refers, animi hæc exilia grati
Pignora, nulla tenet noſtras dubitatio mentes
Quin animo accipias facili, vultuque ſereno.
Gratia ne meriti pereatve euanida tanti,
Nos ſine fine piis onerabimus æthera votis
Excubet vt ſacrum Numen tibi peruigil vſque:
Neſtoris & longos clemens indulgeat annos.
Totque tuum cinxère caput quæ inſigne coronis
Æternam in cœlis addat poſt fata coronam.

FINIS.

AD REGEM.

IVdicium incertum poſſit (Rex magne) videri,
Vitæ euoluenti fila remenſa tuæ:
Plus tibi contulerit fortuna, an maſcula Pallas,
An qui te nobis, nos tibi iunxit amor.
Caſibus ereptum magnis fortuna, ſub ortu
Te primo ſceptris ſeruat, & iſta tibi:
Æui maturo cumulat diademata, & vni
Imperium donat, nemo quod ante tulit.
Ingenium viuax, Pallas mentemque ſagacem,
Vim culti eloquii, conſiliumque dedit.
Diſcordes animis populos & moribus olim,
Vnanimi per te fœdere nectit amor:
Idem ſic totâ ſedit tibi pectore vitâ:
Vt præter pacem nil coluiſſe velis.
Nunc etiam reditum in patriam perſuaſit: & altos
Lætantis Patriæ pandit vbique ſinus.
Sic te per ſeros traductâ ſtirpe nepotes,
Hæc tria perpetuo fœdere nexa beent.

ADAMVS REGIVS.

De ingreſſu Regis in Scotiam 13 Maii quo die Sol illuxit clariſſimus.

VT primùm Patriæ tetigiſti limina, Phœbi
Eſt ſibi viſa noui Patria luce frui.
Vidit & indoluit Phœbus, dolor arſit in iram
Certantem lucem vincere luce tuam.
Dum epotat nubes, ventos diſpellit, & auro
Depingit radios, multiplicatque ſuos.
En tibi cedit adhuc: merſum nox nulla ſecuta eſt,
Sic Iacobi vno lumine mundus ouat:
Cætera riſerunt quæ accendit ſidera Phœbus,
Quòd caderet dextrâ Phœbus & ipſe tua.
Queis ille; Ætherei ſum lux ego luminis; ille
Sed ſuper-æthereæ ſplendet imago facis.

ROBERTVS BALCANQVALL.

AD
IACOBVM VI
Magnæ Britanniæ, Franciæ & Hyberniæ Monarcham,
In Scotiam redeuntem
EPIBATERION.

AVTHORE ADAMO REGIO.

Ἐκπυρήνισμος τῶν καλλωάνιστων ὀνομάτων τοῦ μεγάλου
Ἰακώβου τῆς μεγάλης Βρετανίας.

Θεσπέσιον φώτισμα Παλαιστικὸν ἔννεπεν, ἡρῶν
Ἥτε πατρωνυμίη θέσκελον Οἰκονόμον,
Ἀμφοτέρου πίνακος φύλαξ, μυρίοισιν ἀνάσσεις,
Δίπτυχα σημαίνων πᾶσι δίκαια νέμεις.
Ἠ σαῦ ἀντίτυπον μίνυθεις, ψευδώνυμον ἄνδρα
Ἀντίθεον, θεμιτῶς πρωτολοχῖα φέρεις.
Ἔμπτια Ῥωμαίων δολερῶν πρωτεῖα φέροντα,
Δαίμονος ἱμέρτην ἀντιπάλοιο μονὴν
Ῥίπτει πίδος τεταγὼν ἀπὸ βήλου θεσπεσίοιο,
Παππαπάλης κρατερὸς τ' οἰκονόμος τ' ἀγαθός.

Γ'λερμ. Στρυθῆρος.

AD IACOBVM VI
Magnæ Britanniæ, Franciæ & Hiberniæ
Monarcham, in Scotiam redeuntem
EPIBATERION.

EXpectate diu, tandem nos numina voti
Damnauêre reos, reducemque dedêre tueri
Quem toties expoſcit amor: nec vana tuorum
Spes, quanquam longis inter ſuſpiria curis,
Anxia continuis fouit ſua gaudia votis.
Iam bis ſeptenas ſibi Grampius induit acri
Concretas algore niues, totieſque tepentes
Frigora laxârunt Zephyri, & genitalibus auris
Vere nouant, ſyluiſque comas, pratiſque colores:
Orba tuo, ceu luce ſuâ, dum SCOTIA vultu
Languet, & offuſas iam tot ſuſpirat ab annis
Luminis erepti tenebras, noctemque morantem.
Te fuerit quàm dulce frui gens omnis & ætas
Senſit, te Proceres, te Plebs Patreſque togati
Sæpe redonari patriæ voluêre: nec vnquam
Conſenſu majore animi caluêre tuorum
In vota, aut ſtudium viſendi Principis ardor
Acrior accendit: non ſic mens ægra pauentem
Sollicitat matrem, longo cui diſtinet Auſter
Æquore cunctantem natum, dum grata repoſcit
Debita depoſiti, & tardi ſpem ſuſtinet anni:
Vt nos cura tui tot jam tenet anxia luſtris:

Dum meminiſſe juuat quantis præſentę bearit
Te tua nos fortuna bonis; quantoque ſoleres
Eloquio mulcere animos, pacemque tueri
Conſilio; precibus facilè placabilis iras
Ponere; inoffenſo moderari jura tenore.
Ipſum etiam natale ſolum patriique penates
Delitiis caruiſſe ſuis, tantæque queruntur
Tædia lenta moræ: campi colleſque ferarum
Depaſti turmis, & quos indagine cinctos
Exercere tuis ſaltus ſudoribus, æui
Plenus adhuc fremituque canum, ſtudiiſque ſequentum
Aſſueras; gratis deſueta laboribus, horrent
Luſtra, ſuis populata feris, exeſaque ſyluis
Arbuta, & arcanos nemorum ſqualere receſſus.
At nunc incolumem, & ſceptris majoribus auctum,
Fortunæ cœlique bonis, paciſque triumpho
Inſignem, ſibi dum reddi & natalibus oris
Aſpiciunt, poſito renouant ſua gaudia luctu
Omnia: pubentes ſolito ſe lætiùs ornant
Fronde nouâ ſyluæ; campi colleſque comoſo
Luxuriant cultu, non ſic Iunonius ales,
Stellatis varios pennis diſcriminat orbes;
Aut picturatum variat Thaumantias arcum;
Multiplices mutat pratis vt Flora colores:
Vnde ſibi intexant crines, ſertiſque coronent
Nympharum choreæ; dum te pæane canoro
Montibus & ſyluis reſonant; talemque tueri
Venantem expoſcunt, qualem ſtupuêre calentem,
Laſſantemque feras; ſudato & puluere ſemper
Majorem: qualem non Oſſa aut Pelion ingens
Pelidem, Idæus non vidit Oriona ſaltus.
Blanda nec humanis cœli indulgentia votis

Concedit,

Concedit, Zephyri aſpirant, ducuntque benigno
Aſtra ſitu, vernis ridet tibi ſolibus æther.
En vt Fortha trahens populares auctior amnes
Accurrit, poſitiſque minis, tibi murmure leni
Criſpat aquas, ſtratis cui plenior obuiat vndis
Oceanus, Phorci Tritonumque agmine ducto,
Lætumque æquoreo perfuſus nectare vultum:
Quo ventos hyemeſque premit, cœlumque ſerenat.
Nec Glotta his ceſſiſſe velit, vel Tueda, Taüſve,
Vt poſſint reducem amplecti dominumque mereri.
Quid populos vrbeſque loquar, Proceresſque Patreſque
Obſequiis certare piis: dum debita reddunt
Munia: quæ magnum eſt noſtro concedere amori;
Sed majus meruiſſe tuum, & voluiſſe mereri.
Cujus amor pietaſque fouet, prudentia magnum
Imperium hoc cura ſolerti in pace miniſtrat.
Quid memorem hæc inter communia gaudia, quo te
Priuatim ſtudio & plauſu amplexetur EDINVM;
Quamque lubenti animo aſpiciat, veneretur, ametque,
Naſcentes cui prima tuæ ſpiracula vitæ
Excepiſſe datum, & toties ſenſiſſe fauorem.
Hinc amor, hinc juſti ſemper reuerentia ſceptri;
Et quæ ſupplicibus tibi puluinaria votis
Vſque colent: dum tu tantâ quos pace tueris
Reſpicis, & vultu præſens dignaris amico.
Quid referat neſcit, niſi quam cum ciuibus vrbem
Iampridem tibi deuôuit, Regique Patrique
Perpetuis ſacret obſequiis, & numina votis
Sollicitet; quæ tot ſceptris, tantoque bonorum
Te cumulo ornârunt, multos feliciùs annos
Indulgere velint, & qua pietate tueris
In terris pacem, dent tandem poſſe mereri

Æternam cœlo placidâ cum pace quietem.
Nec cauſa Aonidum leuior vel cura ſororum
Lætitiæ in partem aſſumi: quæ protinus ortus
Excepere tuos, tibi formauêre iuuentam
Et plenos fudêre ſacro de fonte liquores:
Et quem Parnaſſi natum fouêre ſub antris,
Iam patrem agnoſcant, præſes cui cedat Apollo,
Siue modos numerare velis, ſiue ore ſoluto
Ducere quò libeat populos: nec parcior ipſas
Dextra fouet Muſas: non debita præmia deſunt
Virtuti, aut meritis: ſic te fœcunda patrono
Ingenia aſſurgunt: quæ tot miracula mundo
Fortunæ præclara tuæ, non viſa priori,
Virtuteſque æquas fortunæ in ſæcula didant,

FINIS.

